

Tiendeydelsen af Korn in natura forvandlet til en Tiendeydelse efter Kapitelstart, et Spørgsmaal, som jo tidligere har foreligget for dette Thing; men jeg ser, oprigtig talt, ikke, hvad der fra Almenvællets Standpunkt kan anføres for, at en Ydelse af Korn efter Kapitelstart skulde forvandles til en fast Pengeydelse. Det forekommer mig ogsaa, at det Meste af, hvad den ærede Forslagsstiller udtalte til Fordel for Hovedtanterne i Lovforslaget, gjaldt den sidste Del af Lovforslaget, den om Kapitaliseringen af Afgiften, og derimod ikke den første, som jo kun gaar ud paa at forvandle en Kornafgift til en fast Pengeafgift. Jeg skal dvæle et Øieblik endnu ved dette første Afsnit af Lovforslaget, og jeg skal da først bemærke, at, dersom virkelig Almenvellet fordrer en saadan Forvandling af Tiendeydelsen til en fast Pengeafgift, ser jeg ikke, hvorfor det skal være overladt Flertallet af Sognets Beboere at have den afgjørende Bestemmelse i saa Henseende. Er det nyttigt og nødvendigt for Staten, skal det gennemføres, hvad enten Tiendeyderne ville eller ikke. Er det kun til Nytte for Tiendeyderne selv, maa Sagen ses fra et helt andet Standpunkt end det, som de ærede Forslagsstillere have villet gjøre gjældende ligeoverfor Lovforlaget. Det synes jo iøvrigt efter Affattelsen af det første Afsnit af Lovforslaget at have været de ærede Forslagsstilleres Mening, at en saadan Overgang fra Kornydelse til en fast Pengeydelse ogsaa for en væsentlig Del maatte være i Statens Interesse, siden de ærede Forslagsstillere have ment, at Omkostningerne ved Afsløsningskommissionerne passende kunde bæres af Statskassen. At de ærede Forslagsstillere i dette Afsnit have foreslaaet afgjort et Spørgsmaal, som jeg veed har været Gjensidigt for alvorlige Undersøgelser baade i dette Thing og, saavidt jeg erindrer, ogsaa i det andet Thing, kan der jo ikke indvindes Noget imod, da en saadan Afgjørelse jo er nødvendig, naar Lovforslaget skal fremmes. Jeg sigter her til Spørgsmaalet om Opmaalet paa Ydelse. De ærede Forslagsstillere have jo ment, og de staa jo ikke ene med denne Mening, at Toppen bør stryges af Lønden, ligesom de ærede Forslagsstillere jo ogsaa vedkjende sig den Formening, at der ikke skal gjøres nogen Forskjel mellem Kornydelse in natura og Kornydelse efter Kapitelstart. Det er jo imidlertid meget underordnede Spørgsmaal og tilbørligt Spørgsmaal, der paa anden Maade have fundet deres Behandling i Rigsdagen. Det, der egentlig er Hovedsagen for mig som Finansminister, er jo selvfølgelig det 2det Afsnit af Loven, der, som det forekommer mig, er det langt vigtigste Afsnit. §§ 12, 13 og 14 behandle jo nemlig Afsløsningen af den faste Pengeydelse med en Kapital, enten en Kapitaludbetaling eller en Obligation, lydende paa Kapital. Jeg ser ikke rettere, end at en saadan Kapitalisering som

den, der er foreslaaet i § 12, vil være ensbetydende med en Skjænk og Gave fra Statskassens Side til vedkommende Tiendeydere, en Skjænk og Gave, som jeg ikke indser, at der kan være nogen Anledning for Statskassen til at yde. Det forekommer mig at være aldeles ørkesløst at ville forbyde sig i det Spørgsmaal, om Tienden i sin Tid, for Aarhundreder tilbage, er bleven paalagt med Rette eller med Urrette. Det forekommer mig at være en Undersøgelse, der ikke betyder det Allermindste overfor det her foreliggende Spørgsmaal. Det er jo nemlig aldeles utvivlsomt, at Enhver, der nu eier en tiendeplygtig Eiendom, har overtaget denne Eiendom med de Byrder, der hvile paa den, og at en Formindskelse af Byrden, som en Kapitalisering efter § 12, jo vilde være, er en ligefrem Skjænk og Gave til vedkommende Tiendeyder fra Statskassens Side. En saadan maa jeg modsætte mig ganske bestemt. Det Tab, der vilde være forbundet med den hele Forvandling fra Kornydelse til Kapital, først Forvandling fra Kornydelse til Pengeydelse og dernæst Forvandling af den aarlige Pengeafgift til Kapital, træder tydeligt frem i § 12; men der er jo andre Bestemmelser i Lovforslaget, som ogsaa ville medføre Tab, og deriblandt skal jeg kun nævne, at Kornydelsen skal forvandles til Pengeydelse efter et Gjenemsnit af 24 Aars Kapitelstart, med Fradrag af de to højeste og de to laveste Aar. Det maa jo dog erindres, at den Præstestigning, som har fundet Sted, vel ganske vist ikke har været jævn, idet der har været en Stigning og tilbørlig Falden, men at der dog gjennemgaaende har været en Præstestigning, som man ikke kan vente vil gaa tilbage igjen netop paa Grund af Formindskelsen i de Metalers Værdi, der bruges til Mønt. Den ærede Forslagsstiller har fuldstændig Ret i, at Bestemmelsen om 24 Aar med Fradrag af de to højeste og de to laveste er en gammel Bekjendt. Det ærede Medlem angav, at den blandt Andet fandtes i et Forslag, om jeg hørte ret, af 1848 eller 1849. Jeg ser nu i Grunden ikke, hvorfor man behøver at gaa saa langt tilbage i Tiden, naar man vil søge et passende Antal Aar for at faae en nogenlunde paalidelig Gjenemsnitsansættelse. Jeg vil f. Ex. erindre om Loven af 25de Marts 1871 om Afsløsning af Kornindtægter og andre Dødmøntindtægter for Statsejendomme. De Bærdier, i Øenhold til hvilke Afsløsning kunde finde Sted, vare jo ikke i Lovforslaget foreslaaede beregnede efter saa langt et Gjenemsnit af Aar, og heller ikke efter Loven, som den kom til at foreligge, var der Tale om et Gjenemsnit af saa lang en Aarække. De ærede Forslagsstillere ere villige til at gaa ind paa Forandringer i denne Bestemmelse; men dersom jeg hørte ret, var det nærmest i Retning af at gjøre Antallet af de Aar, der skulde benyttes til Gjenemsnit, endnu større. Ja, vil man gjøre det til f. Ex. 100 Aar, saa vil man utvivls-